

JEVGENYIJ JEVTUSENKO

MIKOR MEGÖLTÉK LORCÁT

Mikor megölték Lorcát
— pedig megölték Lorcát! —
veres csendőr csikolta
a kancán piruló lányt.

Mikor megölték Lorcát
— pedig megölték Lorcát! —
nem engedte korogni
egy honfi sem a gyomrát.

Már elpattant a gyenge —
s Carmen cifra ruhában
az élőket ölelte.
A holtakkal nem hálnak.

A híres jósnő járta
a szélütött kunyhókat.
Lorcát ő is sajnálta.
De ki jósol a holtnak?

Maradt az élet — élet.
A korhely arca — csattant.
A disznók — sárga lében.
A rózsák — gomblyukakban.

Maradtak ifjak, aggok.
Világ koldusa, lordja,
Mindenek megmaradtak.
De nem maradt meg Lorca.

Csak a porlepte boltban
— meghódítván a polcot —
nem hitték, hogy nincs Lorca,
a játék-Don Quijote-ok.

Hadd uralkodjék minden
hazug jós és fajankó!
Csak te élj szép reményem,
kicsiny játék-hidalgó.

Az emlék-trágyás lomban
csöpp kardjukkal szabódtak
keserves-elhagyottan,
s mind hívták: „Lorca, hol vagy?”

A szíl, fűz — nem feledt el.
Már halhatatlan lettél,
hisz közénk való lettél,
ki bús lovaggá lettél!“

És füvek lágyan zengték,
és darvak krúgva mondták,
hogy Lorcát meg nem ölték,
mikor megölték Lorcát.

ANDREJ VOZNYESZENSZKIJ

A BEATNIK MONOLÓGJA

Én, korszakalkotó, itt fekszem.
Épp Michigant magolom.
A korszak sápad beesetten
pulykatojás arcomon.

Hideglelt pupilla fehérlik
borzas barlangi képemen.
Áthágok — mint szeméten —
tömegem, jelzőfényeken.

Rakétaállomás dörög,
atomeső ver záporozva.
A kor az arcomba köpött.
Köpök a korra.

A politika? Zagyva unalom.
Civilizációs betegség.
Békaemberként megragadhatom
lelkem paradicsomi csendjét.

Beatnik vagyok. A megszidott
farkaskölök — kezdő vadállat.
Nyomomban fogvacogva csikorog
botrányaim rablánca.

Ti nagyorrú bohócnak néztek
egy zenegépből-kelt viharon?
Én — vád vagyok. A Végítélet!
Imádkozz, korszakom!

Démoniségem — dinamit.
Csitt, csatt — s megsemmisít.

ROBERT ROZSGYESZTVENSZKIJ

E SZOMORÚN KICSI FÖLDÖN

Hol volt, hol nem volt egyszer,
e szomorún kicsi földön
volt egy kicsi ember.

Volt neki kicsi állása
s pénztárcája, nagyon
kicsi.
És történt
egy csodaszép reggel,
hogy kicsi ablakán bekopogott
egy láthatólag
kicsi
háború.

Aadtak neki géppuskát, kicsit.
Aadtak neki csizmát is, kicsit.
Aadtak kicsike sisakot
és rászabott
kicsike
köpenyt.

De mikor elesett — rohamot kiáltván,
elgörbedt szájjal — csúnyán és bután,
az egész földön nem volt elég márvány,
hogy megmintázzák a legényt
nagysága
után.

BÖLÖNI SÁNDOR fordításai

